

نویسنده: م.ک. بهادر اکمار «M.K.Bhadrakumar» .
منبع و تاریخ نشر: اندیا پانچیلا «2026-03-29» .
برگردان: پوهندوی دوکتور سیدحسام «مل» .

آمریکا به هند پیشنهاد نقش محوری در تنگه هرمز را داد

US offers India pivotal role in Hormuz Strait

وزیر امور خارجه، اس. جایشانکار، و وزیر امور خارجه ایالات متحده، مارکو روبیو، پیوسته در تلاش بوده‌اند تا روابط ایالات متحده و هند را به مسیر اصلی خود بازگردانند. گفتگوی آنها در روز جمعه در حاشیه نشست گروه هفت در صومعه وو-دو-سرنی، صومعه سابق سیستم‌های در شمال فرانسه که در طبیعتی بکر احاطه شده است، و بر بستن تنگه هرمز متمرکز بود، به نظری رسید که برخی از جذابیت‌های محتوای استراتژیک این روابط را بازیابی کرده است.

ایالات متحده بحران تنگه هرمز را که امروز اولویت شماره یک رئیس جمهور دونالد ترامپ است، به فرصتی برای همکاری با دهلی نو و ایجاد هم افزایی برای روابط ایالات

متحد و هند تبدیل می‌کند. از سوی دیگر، دهلی باید محاسبه کند که با کمک به ترامپ که در گوشه‌ای تنگ برای پایان دادن به جنگ، که با تأخیر متوجه شده است که قابل پیروزی نیست، تقلا می‌کند، تا حدودی برابری ایجاد خواهد کرد. در هفته گذشته، ترامپ و مارکو روبیو، وزیر امور خارجه، با همتایان هندی خود تماس‌هایی برقرار کردند و تمرکز بحث آنها بر وضعیت غرب آسیا بود که هدف دولت ترامپ پایان دادن به این درگیری است، که تنها در صورتی امکان‌پذیر است که ایران اجازه آزادی دریانوردی در تنگه هرمز را بدهد.

نشست دیروز گروه هفت بررسی کرد که تهران ممکن است رژیم جدیدی برای این تنگه با «سیستم عوارض» معرفی کند و برای کشتی‌هایی که از این آبراه استفاده می‌کنند، هزینه‌ای تعیین کند. روبیو هرگونه اقدامی از این دست را «غیرقابل قبول» خواند. از سوی دیگر، ایران در جغرافیای تنگه هرمز از مزیت بزرگی برخوردار است و برای آمریکایی‌ها خطرناک است که به صورت نظامی ادعای مالکیت کنند و کنترل و بهره‌برداری از خطوط دریایی در آن بخش از خلیج فارس در آب‌های سرزمینی ایران را به دست بگیرند - چه برسد به ایجاد تسلط بر تنگه بدون حمایت لجستیکی قوی از سوی کشورهای منطقه. ایران این را می‌داند، ایالات متحده هم این را می‌داند.

روبیو روز جمعه به خبرنگاران گفت که گروه هفت در حال کار بر روی «طرحی» برای «مقابله» با ایران است. او از زبان فوق‌العاده تندی نسبت به ایران استفاده کرد. روبیو به رسانه‌ها گفت: «ایالات متحده آماده است تا بخشی از این طرح باشد. ما مجبور نیستیم رهبری این طرح را بر عهده بگیریم، اما ما - ما خوشحالیم که بخشی از آن باشیم. اما... نه فقط کشورهای گروه هفت، بلکه کشورهای آسیا و سراسر جهان منافع زیادی دارند و باید در این تلاش برای اطمینان از اینکه نه تنگه هرمز و نه، رک و پوست کنده، هیچ آبراه بین‌المللی هرگز نباید چیزی باشد که توسط یک دولت-ملت کنترل یا عبور داده شود، سهم زیادی داشته باشند.»

این اشاره‌ای صریح به هند بود که اخیراً موضع پر سر و صدایی در رابطه با بستن تنگه اتخاذ کرده است، از جمله در سطح نخست وزیر نارندرا مودی در طول مکالمه تلفنی هفته گذشته با ترامپ.

روبیو تخمین زد که «خوشحالم که به نظر می‌رسد در آن اتاق [جلسه گروه هفت] توافقی وجود دارد که ما باید برای انجام کاری آماده باشیم.» او پیشنهاد داد که کشورهایهایی که «بیشترین تأثیر را از [بسته شدن تنگه] می‌پذیرند، باید مایل به انجام کاری در این مورد باشند و ما به آنها کمک خواهیم کرد... من از این پیام استقبال خوبی کردم. فکر می‌کنم همه آنها تعهد دادند... که ضرورت بالقوه آن را درک می‌کنند و نیاز به شرکت در چیزی شبیه به آن وجود دارد.»

روبیو روی جایشانکار که روز جمعه در میزگرد گروه هفت درست در سمت راست او نشسته بود، حساب می‌کند. اگر چنین باشد، این ممکن است در داخل کشور این تردید را ایجاد کند که هند در حال درگیر شدن در جنگ است. در حال حاضر، هندی‌ها از اینکه ترامپ رقیب اصلی خود، پاکستان، را برای نقش محوری میانجی در مذاکرات سطح بالای آینده بین مقامات آمریکایی و ایرانی در اسلام‌آباد انتخاب کرده است، در حالی که مسئولیت‌های سنگین و کم‌اهمیت‌تر تنگه هرمز را به هندی‌ها واگذار کرده است، احساس ناراحتی می‌کنند. اما سپس، روبیو توضیح داد که طرح پیش‌بینی شده فقط یک «ضرورت پس از جنگ» است.

ایرانیانی که پتانسیل بی‌نقص تنگه هرمز را به عنوان یک ابزار ژئوپلیتیکی چشیده‌اند، حاضر نخواهند بود از حق حاکمیت خود بر این آبراه صرف نظر کنند. به همین ترتیب، به خوبی درک شده است که بسته شدن تنگه هرمز نه تنها مربوط به جریان نفت، بلکه مربوط به بازیافت دلارهای نفتی نیز هست. و این امر پیامدهای عمیقی برای سیستم مالی بین‌المللی و وضعیت دلار به عنوان ارز جهانی در نیم قرن گذشته دارد.

هند می‌تواند نقش سازنده‌ای برای نزدیک کردن دو طرف ایفا کند. از قضا، حتی در حالی که روبیو و جایشانکار روز جمعه در فرانسه مشغول گفتگو بودند و اولی، دومی را به مقابله با ایران تشویق می‌کرد، طبق داده‌های ردیا بی‌کشتی از LSEG و Kpler، دو تانکر گاز مایع از تنگه هرمز به مقصد هند عبور می‌کردند.

هند به تدریج در حال انتقال محموله‌های LPG سرگردان خود از تنگه هرمز است و تاکنون چهار تانکر LPG جابجا شده‌اند. و ایران به قول خود مبنی بر اینکه «کشتی‌های غیرمتخاصم» در صورت هماهنگی با مقامات ایرانی می‌توانند از این آبراه عبور کنند، عمل می‌کند. حال، چرا هند باید منافع خود را به خطر بیندازد؟

همچنین، جنبه دیگری نیز در این موضوع وجود دارد، زیرا ممکن است مربوط به تفاهم‌نامه تبادل لجستیک (LEMOA)، پیمان بنیادی ایالات متحده و هند باشد که به کشتی‌های آمریکایی اجازه دسترسی به پایگاه‌های هند را به عنوان پشتیبانی لجستیکی می‌دهد.

برخی گزارش‌ها در رسانه‌های اجتماعی حاکی از آن است که ایالات متحده با استناد به LEMOVA برای دسترسی کشتی‌های خود به بنادر هند، با هند تماس گرفته است. در واقع، با تخریب گسترده پایگاه‌های ایالات متحده در غرب آسیا در حملات موشکی ایران، آنها عملاً ناکارآمد شده‌اند.

مطمئناً، می‌توان اظهارات عجیب ترامپ در روز جمعه را در این چشم‌انداز قرار داد که گفت: «رابطه شگفت‌انگیز ما با هند در آینده حتی قوی‌تر خواهد شد. من و نخست‌وزیر مودی دو نفری هستیم که کارها را انجام می‌دهیم، چیزی که نمیتوان در مورد اکثر افراد گفت.»

روبیو در مورد نیات ایالات متحده به هیچ وجه صریح نبود. وقتی از او در مورد هرگونه استقرار نیروهای زمینی در ایران سوال شد، طفره رفت و گفت: «حالا، در مورد اینکه چرا این استقرارها وجود دارد، اول از همه، رئیس جمهور باید برای احتمالات متعدد آماده باشد... اما ما می‌توانیم بدون نیروی زمینی به تمام اهداف خود دست یابیم، اما همیشه آماده خواهیم بود که به رئیس جمهور حداکثر اختیار و حداکثر فرصت را برای تطبیق با احتمالات، در صورت بروز، بدهیم.»

ابهام استراتژیک کاملاً مشهود است. جنگ ویتنام نیز به همین ترتیب آغاز شد - ناآگاهانه. گزینه بسیار بهتر بدون هیچ قید و شرطی و به سختی و به سختی شامل هیچ ریسک پذیری، تقویت امنیت انرژی به روش چینی - خطوط لوله از منابع انرژی به طور مستقیم به بازار هند - است. روسیه علاقه نشان داده بود. کاملاً قابل تصور است که این جنگ تنها با واگذاری حق طبیعی ایران برای صادرات نفت و گاز خود به واشنگتن می‌تواند پایان یابد.

می‌توان گفت که زمان برای یک پروژه خط لوله ایران و هند نیز در حال فرا رسیدن است. دهلی باید در این دوره گذار در ژئوپلیتیک انرژی، تمام گزینه‌های خود را باز نگه دارد، نه اینکه صرفاً در بان سیاست «اول آمریکا»ی ترامپ باقی بماند

----- **با تقدیم احترام «2026-04-13»**

.....